

(jfr. Lov 9de Februar 1854 § 4), naar den er forbundet med Sjø, skal være helt forbudt. Ved et Forbud mod disse bestemte for skadelige ansete Fangstmaader har man ikke fundet nogen Betænelighed, hvorimod man ikke har ment at kunne optage et af Lagthinget ved Siden heraf foreslaaet almindeligt Forbud mod at udøve Fangsten paa de heromhandlede Steder „paa en saadan Maade, at Fuglen derved ødes“.

Forbudet i Paragrafens 2det Stykke mod at tage Æg af Lombier efter den 8de Juni var af Lagthinget foreslaaet affattet saaledes, at det endvidere overhovedet forbødes at tage Æg mere end en Gang aarlig paa noget Sted i en Fugleplads. Lagtet man ikke skal bestride, at et saadant videregaaende Forbud i og for sig kunde være berettiget, har man af Hensyn til Banffelighederne ved at haandhæve det foretrukket at udelade det af det foreliggende Forslag.

Til § 2.

Medens det som ovenfor berørt maa anses nødvendigt af Hensyn navnlig til Lombiens Yngletid at forlænge den nuggældende Fredningstid til Udgangen af August, anses det omvendt uden videre Betænelighed at lade Fredningstiden indtræde en halv Maaned senere, nemlig først den 15de Marts. Længden af Fredningstiden bliver herefter den samme, men Tidspunktet for samme forskydes en halv Maaned længere hen paa Sommeren.

Til § 3.

Overfor den helt ny Fredningsbestemmelse i denne Paragraf, der gaar ud paa at forbyde Drab af Lombier paa Søen paa anden Maade end ved Benyttelsen af Flejestang, i den Tid af Maret, Juli—August, i hvilken den nævnte Fugl har Unger og Sagten paa den derfor virker mest ødelæggende, er der fra enkelte Sider i Lagthinget reist Indvendinger, der i det Væsentlige gaa ud paa, at der derved til Gunst for Fuglebjergsejerne gjøres utilbørligt Brud paa Principet om alles lige og frie Udgang til Udøvelsen af Jagt paa det aabne Hav. Herpaa har Ministeriet dog ikke kunnet lægge nogen afgjørende Vægt overfor den Omstændighed, at det her drejer sig om Bevarelsen

af en for store Dele af den færøste Befolkning vigtig Erhvervskilde, og det saa meget mindre som der ikke knytter sig nogen almindelig økonomisk Interesse til den uhindrede Udøvelse af Jagten paa Søfugle, der som ovenfor bemærket ikke giver noget stort Udbytte eller endog blot et Udbytte, der svarer til den derpaa anvendte Tid og Besøftning.

I Modsetning hertil giver Fangsten i Fuglebjergene, der, naar den drives rationelt, ikke kan antages at have nogen ødelæggende Virkning paa Fuglebestanden, et saavel absolut som relativt langt betydeligere Udbytte. Paa den herover derfor i Hovedsagen den økonomiske Interesse for Øerne i Fuglesangsten. Det synes da rimeligt i Tilighed med hvad tidligere er sset for Ederfuglens Vedkommende at lade Hensynet til den almindelige frie Udgang til Jagt paa Havet vige for Nødvendigheden af at tilvejebringe bedre Betingelser for en for store Dele af Befolkningen vigtig Næringskilde.

Man har med Lagthinget kun foreslaaet Forbudet for de to Maanedes Juli og August, i hvilke den heromhandlede Fugl har Unger, hvilket formentes at være tilstrækkeligt til at forhindre en fortsat Udryddelse af disse nyttige Fugle. Sagten med Flejestang har Lagthinget ønsket undtaget fra Forbudet, idet der paa den ene Side ikke i denne Fangstmaade antages at indeholdes nogen videre Fare for den ynglende Fugl, og det paa den anden Side vilde være en betydelig Ulempe for Befolkningen, om den i de nævnte 2 Maanedes, ved hvis Udløb Lombien forlader Færøerne, var fuldstændig afskaaret fra at drage Nytte af den nævnte Fugl.

Til § 4.

Den her foreslaaede Forhøjelse af den nuggældende Bødestraf og Ansættelse af Bøderne for Overtrædelse af de foreslaaede nye Bestemmelser, saavel som den foreslaaede yderligere Bøde af 50 Øre for hver Fugl, der ved ulovlig Jagt dræbes eller ødelægges, ere overensstemmende med Lagthingets Indstilling, hvilket ogsaa gjælder den Bestemmelse, hvorved Bøderne foreslaas tillagte dels vedkommende Sogns Understøttelseskasse dels Amtsfattigkassen.